WASSILISSA

Rysk Roman af HENRY GREVILLE.

Grefvinnan kysste ännu en gång den unga flickans blonda hufvud, som gråt i verken af hennes robe.

— Ser du, sade hon, — det är din egen skuld. Om du strax den första dagen hade kommit till mig och sagt: "Tant, jag tycker alls inte om den herrn af det och det skälet", så hade jag icke blifvit narrad af ditt koketteri, ty du har varit mycket kokett, det är ett stort fel, — grefvinnan gaf en varnande blick åt sin dotter, hvilken tycktes vara den skyldiga, så djupt böjde hon sitt hufvud — om jag icke blifvit narrad, säger jag, så hade jag icke till din make valt en man, hvars karaktär ingalunda är otadlig...

Nu föll det plötsligt grefvinnan in, att hon genom att framställa Tschudessows karaktär sitt eget val, hon häjdade sig därför visligen.

— Du är fri, Wassilissa.

Denna kysste innerligt fältarne af den klädning, som omslöt en så god tant.

— Men glöm icke, att ditt egensinniga motstånd och din brist på tillit äro de enda orsakerna till den strånghet, som jag måste göra gällande gent emot dig. Du har gifvit min dotter ett straffvärdt exempel på uppstudsighet och olydnad.

Zina, som icke kunde ses af sin moder, tittade härvid så komiskt på grefvinnan, att den anklagade knappt kunde hålla sig allvarsam.

— Vill du bli snällare framdeles?

— Ja visst, tant, jag skall vara riktigt lydig, utbrast Wassilissa, hvars hjärta strömmade öfver af glädje och hängifvenhet.

— Vi få se, sade grefvinnan till afslutning.

— Mamma, försökte Zina att tillägga, — då Lissa nu inte längre är underkastad straff, så kan hon väl åter få bo tillsammans med mig. Jag försäkrar er, mamma, att jag har haft afldeles förfärligt tråkigt, sedan hon kommit att bo där uppe i hönsh...., Zina tystnade ett ögonblick, emedan hon nära på hade låtit undslippa sig den ovanliga benämningen "hönshuset", hvarmed hon beteckna de Justines rum, — det vill säga, mamma, sade hon, då hon såg att grefvinnan fäste föga uppmärksamhet vid hennes skäl, — jag har intet precist tråkigt, men min ifver slappas, jag börjar bli lat, och så får jag inte spela fyrhändigt längre och jag hör alldeles glömt våra symfonier.

— Nå ja, gärna för mig, sade grefvinnan, som var mottaglig för ordet "ifver". — —Du kan låta bära ned Wassilissas saker i morgon.

— Hvarför inte i afton, mamma? sade Zina med installsam röst.

— I dag är det för sent, gå nu till sängs, barn. I morgon kunnen I åter börja edra gemensamma studier. Då Wassilissa nu inte gifter sig, får hon vara flitig för att bli mera fullkomlig i det hon kan och lära det hon icke kan.

Med afmätta steg lämnade de två kusinerna boudoiren och inträdde arm i arm i skolrummet. Miss Junior trodde icke sina egna ögon och fruktade ett nytt, djärft upptåg. Ett par ord upplyste henne om hvad som skett, men den anledning, som framkallat denna grundliga omstörtning i Wessilissas öde, förblef ännu en olöslig gåta för alla.

— Vi skola snart få veta det, sade Zina, i det hon omfamnade sin kusin. — Gå du nu bara upp i ditt hönshus; i morgon hoppas jag du lämnar det för alltid!

Lycksalig flög Lissa upp i sin bur och började i sitt gladjerus att samla hop sina saker, för att låta bära ned dem så fort hon vaknade. I denna angenäma sysselsättning anträffades hon af Justine, då denna inträdde i rummet.

— Hvad finner ni på, fröken Wassilissa? sade hon med sin installsamma, motbjudande röst.

— Jag flyttar, fröken Justine! sade hon, härmande Justines sätt att tala.

Öfverraskad lät denna armarne sjunka rätt ned.

— Ni flytta? Hvart hän? Skall det då inte bli bröllop i fastan?

— Jag skall inte gifta mig, fröken Justine. Om ert hjärta skulle känna sig draget till herr Tschudessow, så kan ni behålla honom för er själf; han kan erbjuda er det armband, som jag på tants befallning har skickat tillbaka till honom.

Justine måste sätta sig. Hvad för slag! Grefvinnan hade upplöst detta så klokt arrangerade och så väl kombinerade giftermål utan hennes medverkan? Hvem kunde här ha varit i vägen?

— Så ni förargar er öfver det! sade Lissa elakt, i det hon nu tog hämd för två månader fulla af ledsamheter. Jag borde ha varit mera försiktig vid meddelandet af en nyhet, som är så behaglig för mig. Önskar ni kanske ett glas vatten att styrka er med?

Justine reste sig, upphöjd i sin harm.

— Det kan endast vara ett opassande skämt, sade hon; jag skall förhöra mig därom hos fru grefvinnan.

— Er öfverraskning är förklarlig. Detta har ju förstås skett utan att ni har haft er näsa med i det. Men tant skall nog känna sig föga smickrad af att höra er beteckna ett af henne fattadt beslut såsom ett opassande skämt. Men var ni lugn, jag skall icke säga det till henne.

Justine var stum af raseri och gick

människor, som man bryr sig mycket till sängs. Innan klockan åtta nästa morgon bure kommarjungfrurna Wassilissas säng och saker tillbaka till deras gamla plats, och grefvinnan hade nöjet att en god half dag höra på de välkända, länge saknade fyrhändiga öfningarne.

TRETTIONDE KAPITLET.

Grefvinnan tycker inte om att man blandar sig i hennes angelägenheter.

Ryktet om duellen spriddes hastigt. Tschudessow hörde icke till de om, men det sätt, hvarpå fursten hade behandlat honom, var märkligt nog för att väcka uppseende. Och vidare var anledningen till duellen ganska antaglig, om man icke skärskådade den allt för noga. Fursten hade kämpat pro aris et focis för den gamla adelns ära, hvilken icke finge fläckas genom beröringen med den nybakade ämbetsadeln.

Man fann det galant, ridderligt, och fursten kom så på modet, att om han blott velat, skulle ett dussin familjemödrar gifvit honom sina sköna döttrar, utan att dessa skulle gjort den ringaste invändning däremot.

Grefvinnans roll var mindre lysande, och fursten, hvilken var ytterst angelägen att icke bli oense med henne, hade stort besvär med att arrangera det så, att hon icke på något sätt blef föremål för angrepp.

Det tycktes verkligen som om stackars prins Charmant hade blifvit genialisk; men han behöfde också en god portion förstånd för att bevisa världen, att grefvinnan blifvit bedragen, att hela världen skulle ha blifvit bedragen liksom hon, att denne Tschudessow var en mycket förslagen, mycket farlig människa, och att ingen kunde föreställa sig, hvilken talang han hade utvecklat för att ge sig sken af att vara en man af gammal adel, hvars familj hade varit förföljd af olyckan.

Emellertid lät ändå fursten tre dagar förgå, innan han beslöt sig för att aflägga ett besök hos grefvinnan. Han var i fullkomlig ovissbet om, huru han skulle bli mottagen. Slutligen en dag, då solen sken från en molnfri himmel och hela Petersburg vadade omkring i den ofantliga, gråa vattenyta, som bildats under töväderet — det var skärtorsdag — beslöt han sig för att knacka på i detta fruktade hus.

Grefvinnan satt just vid skrifbordet. Bekymrad steg han upp för trappan och sökte i förbigående att kasta en blick in i skolrummet. Detta var tomt. I det vackra aprilsolskenet deltogo de unga flickorna i de öfriga spatserande petersburgarnes allmänna vadöfningar.

— Nå, min furste, sade grefvinnan, då hon såg honom stiga in, — det är således ni, som har begagnat den stackars Tschudessow till skottafla?

Detta älskvärda skämt göt balsam i prins Charmants sinne, och han tillät sig ett blygsamt, fint småleende.

— Hvad hade han då gjort er? fortfor grefvinnan, som hade stor lust att drifva en smula med fursten, hvilken hon icke ansåg för en man, som var utrustad med öfvermänskliga själsgåfvor.

— Han hade inte gjort mig något, svarade fursten omisstänktsamt, — men jag kunde väl inte tillåta, att en sådan personnage infördes i den goda societeten.

— Hvem har då velat införa honom? frågade grefvinnan.

Hon spetsade öronen, liksom en racehäst vid den lättaste beröring af sporre.

— Men... det projekterade giftermålet med er niece?

ni har kommit och skjutit sönder armen i armen? Jag trodde ni hade gjort det af jalousi. Ni känner väl till historien om trädgårdsmästarens hund: "Om jag också inte själf äter af frukten i vår trädgård, så skall du ändå inte ha den."

Schurow rodnade upp öfver båda öronen. Fruktan för att man kunde misstänka honom för att hysa en så löjlig, romantisk känsla, gjorde att han förlorade hela sin nyss tillkämpade sinnesstyrka.

— Tro mig, grefvinna, sade han, — förtrytelsen öfver att se er bedragen af en sådan slyngel, er som jag högaktar och ärar...

Misstänkande att han åter var på villovägar, afbröt han sig själf.

Grefvinnan afskydde ingenting mera än den tanke, att man kunde tro henne vara i stånd att låta narra sig.

— Endast de enfaldiga låta föra sig bakom ljuset, det var en af hennes mest omtyckta fraser. De skatter af erfarenhet, som filosofi och historia under århundraden hafva samlat till bästa för alla, tillämpade hon ärligt, men hon glömde, att äfven den vise hvarje dag misstager sig sju och sjutti gånger och att ändå från Sesostris' tid till våra dagar hvar och en, påfvar, fältherrar och bankirer också, men i synnerhet den, som är rätlskaffens och samvetsgrann, blir bedragen.

— Mig bedrar man inte efter behag, min käre furste, sade hon till Schurow i en ton, som till fyllest bevisade honom, att han varit på villospår.

— Jag tviflar icke därpå, fru grefvinna, men en hvar kan, som bekant, misstaga sig... och fullständiga underrättelser...

Den olyckliga framhärdade ty värr i sin villfarelse.

— Således är det för att göra mig en tjänst, sade hon liknöjdt, — som ni har kommit och skjutit sönder armen på den herrn? Sannolikt är det också tjänsteiktighet, som ni ända sedan er ankomst har berättat för alla människor, att jag har låtit prata för mig, liksom ett naivt barn. Jag är verkligen mycket förbunden, käre granne, ni har sannerligen visat mig den största tjänst genom att inför hela Petersburgs ögon framställa mig som en godtrogen varelse, som låter narra sig af hvem om hälst. Får jag kanske därför lof att upplysa er om, att jag redan i tankarne hade upphäft min nieces förlofning, då denne eländige Tschudessow sände mig det vackra brefvet, som ni sannolikt har dikterat för honom för större säkerhets skull! För att värdera denne herre efter förtjänst, var det nog, att jag af min nieces mun hörde, att han icke ens då uppgifvit sina giftermålsplaner, när hon hade försäkrat honom, att han var henne motbjudande. Hade Wassilissa litet förr beslutit sig för att ge mig sitt förtroende, så skulle denna förlofning varit uppslagen för länge sedan, eller rättare sagdt, den skulle aldrig kommit till stånd.

Schurow var alldeles bedöfvad under tyngden af denna förklaring, som utslungades mot honom med en ofelbar säkerhet. Grefvinnan skulle förr låtit hugga sig i bitar än återtaga hvad hon en gång påstått. Hon trodde på det som på evangelium. Hvad skulle också denne stackars Don Quixote kunnat uträtta mot denna väderkvarn? Ett ögonblick trodde han, att Zina måste ha tagit fel, men en smula eftertanke, hvarvid han ådagalade mera skarpsinnighet, än han någonsin hade tillitrott sig, sade honom, att här icke förelåg ett bevis på grefvinnans vankelmodighet, och att han först nu hade upptäckt denna egenskap hos henne.

Han försökte att svara, att rättfärdiggöra sig, men felet kunde icke längre repareras. Fem minuter därefter rekommenderade han sig, och såsom tack medtog han på vägen följande älskvärda ord af grefvinnan:

— På återseende, käre granne, till sommaren i Kumjassino.

För all hans möda och besvär visade man honom på höfligt sätt på dörren. Ända till grefvinnans ankomst till Kumjassino hade han intet hopp om att få se Wassilissa, för hvars skull ha hade gjort den långa resan, för hvars skull han hade vågat sitt lif, Wassilissa, som nu kanske skulle älska honom...

Helt melankoliskt aflägsnade han sig och vadade betänksamt genom vattnet, som strömmade ut från de öfverfulla trottoirerna, då han plötsligen hör någon ropa sitt namn.

Det var Zina.

ungdomens oskyldiga hänsynslöshet.

ungdommens oskyldiga hänsyhslöshet.

Miss Junior öfverhopade henne förgäfves med förmaningar; hon brydde sig icke om dem och fortfor att ropa på fursten med sin kloekrena stämma, som flög som en pil genom den rena vårluften.

De unga flickorna befunno sig på andra sidan gatan, i skuggan. Af fruktan för en löjlig situation, tvekade fursten ett ögonblick, innan han beslöt sig för att gå öfver gatan, ty ett formligt haf af is- och snöklumpar utbredde sig framför honom. Ville man sätta foten på dessa öar, så kunde man hålla tre mot ett på, att man skulle glinta ut i vattnet. Då han märkte att man iakttog honom, förfelade han ganska riktigt det sista isstycket och stod i vatten till fotknölarne. I sin förlägenhet öfver denna bragd, som tillika öfverstänkte de unga flickorna med vatten, steg han bort till dem med hatten i hand och började be om ursäkt.

— Låt nu det vara bra! sade Zina på ryska; miss Junior förstod icke ett enda ord af det språket. — Vi tacka er, i synnerhet hon där! sade hon och pekade på den rodnande, stumma Wassilissa. — Jag ber er, förråd oss inte!

— Var öfvertygad, min fröken... började fursten.

— Det ni gjort, min furste, är vackert och ridderligt! Om denna otacksamma inte visar er tillbörlig erkänsla, hon säg på Wassilissa, som blef allt rödare, — så tager jag tacksamhetens plikt på mig. Jag skulle gärna vilja göra något för er, mitt hedersord därpå!

Endast oskulden, som icke tänker på ordens fulla betydelse, har rätt att tala så. Fursten blef rörd öfver denna ungdomliga ifver och tackade i några ord, som denna gång icke gjorde honom förlägen, då de kommo från hjärtat. Därpå aflägsnade han sig hastigt, emedan tecken till ett grundligt missnöje visade sig hos miss Junior.

— Hvarför sade du inte ett ord, ditt våp, började Zina, då fursten var borta. — Han har duellerat för din skull, och det var jag, som fick tacka honom!

Wassilissa lät sig nöja med att rodna och tiga. Ack! Hennes stackars hjärta gjorde henne bittra förebrårelser; hon hade visserligen föresatt sig att, när hon komme att träffa fursten, när hon finge tillfälle att tala med honom, skänka honom hela sitt hjärta och sig själf... och nu såg hon plötsligt sitt beslut dö bort, försvinna. Men hvarför? — Hon hade nyss mött Marizkij.

Andäktigt hörde hon på Zinas förebråelse och ursäktade sig med sin kända blyghet.

Först då natten kom, kunde hon öfvertänka allt och rådfråga sitt samvete. Hon bannade sig själf så mycket hon kunde och föresatte sig upprepade gånger att hålla det löfte hon gjort, för den händelse att fursten skulle rädda henne: att bli honom en god, samvetsgrann hustru.

Sedan hon fattat detta beslut, sommade hon. Nästa morgon, då hon vaknade, förde vinden till henne ljudet af ett lokomotivs avisslande. Det var Moskwatåget, som förde fursten tillbaka till Schurowe, sorgsen och missnöjd med sitt öde, ehuru nöjd med hvad han uträttat.

Samma dag promenerade de två unga flickorna i sommarträdgården för första gången efter de händelser, som hade afbrutit deras enformighet.

Man kan icke förstå den hastighet, hvarmed nyheter emellanåt sprider sig. Det gängse talesättet, att orden ha vingar, är icke så alldeles orätt, ty Wassilissa hade blott för några få timmar sedan återfått sin frihet, och likväl funno sig några fröknar af de förnäma kretsarne, som eljest alltid talade några ögonblick med de unga flickorna, när de mötte dem, föranlåtna att nu endast hälsa på afstånd. Ingen samhällsklass tycker om brutna förlofningar.

Om grefvinnan hade förutsett en sådan förändring i Wassilissas ställning, så skulle hon säkert ha sörjt för att med flit viss sin niece så litet offentligt som möjligt tillsammans med sin dotter; men den goda damen hade alls ingen tanke för sådant; och den första person, som vågade göra en anmärkning därom, sedan faktum blifvit konstateradt, blef affärdad på ett sådant sätt, att hon aldrig mera vidrörde detta ämne.

Grefvinnan ville icke gärna ha orätt; men ännu mindre tyckte hon om, att man talade med henne om ett fel, som hon skulle ha begått. Detta var också orsaken till att den brist på aktning, som Wassilissa rönte, icke blott skadade den faderlösa, utan äfven frambrakte en motsatt verkan på grefvinnan

De unga flickorna gjorde för tredje eller fjärde gången sin rund genom sommarträdgården då de mötte Marizkij. Denne, som var allt för väl uppfostrad för att han skulle vågat tilltala dem här, nöjde sig med en hälsning; hans blick fästes särskildt på Wassilissa, och man läste tydligt däri hans tillfredsställelse. Äfven han gladde sig öfver att se henne fri.

Den unga flickan rodnade och slog ned ögonen för denna tysta lyckönskan.

Efter den dagen försummade Marizkij aldrig att möta de unga flickorna på deras promenadtur.

ANDRA DELEN.

TRETTIOFÖRSTA KAPITLET.

Ett samtal mellan äkta makar.

De omtalade händelserna förlorade plötsligt sin vikt till och med i de mest intresserades ögon, ty alla planer liksom bortsopades af den ofantliga villervalla, som följde på attentatet af den 4 april (det första [Karakosowska] attentat mot kejsar Alexander II vid Sommarträdgården 1864.) Kejsaren, som nästan genom ett under undkommit den honom tillämnade kulan, emottog från alla håll, både från Petersburg och från rikets aflägsnaste provinser, sina undersåtars lyckönskningar. Grefvinnan kunde naturligtvis icke tillåta, att hennes gemål skulle saknas i mängden af de trogna, som samlade sig kring tronen. Hon telegraferade därför till honom, att han genast skulle komma hem.

Grefven var en förträfflig man; ganska intelligent, ibland till och med snillrik, visserligen en dålig ekonom, ty han var storsinnad och öfverseende, men en adelsman i ordets sanna bemärkelse, som till och med hälsade på sina tjänstepigor, emedan de voro kvinnor.

Han hade gift sig med grefvinnan af kärlek. Hans stora rikedom ökades ytterligare genom detta giftermål. Men sedan deras bröllop hade mycket förändrat sig: för det första hade de varit gifta i tjugoåtta år, och för den som kan räkna är tjugoåtta och sexton lika med fyrtio; däraf följde, att grefven, oafsedt hans egenskap af exemplarisk fader och make, tyckte mycket om att vara på resa, i synnerhet i kejsarens följe, när det kunde låta sig göra. Han undandrog sig aldrig denna tjänsteplikt. Vidare fans det permissioner, inspektionsresor i aflägsna provinser, där en utomordentlig gesandt alltid blir emottagen som en kung, korteligen, idel göromål, hvilka till hans stora ledsnad höllo honom borta från hans trogna äkta hälft.

Men denna gång var telegrammet så kategoriskt och nödvändigheten så tvingande, att grefven uppoffrade resten af sin permission — endast en månad återstod — sade farväl åt sin vackra landtegendom på Krim, där han tillbrakte sin tid så angenämt, och åt en vacker Lesghieriska, som, obekant genom hvilket under, från kaukasisk fånge hade avanceirat till sällskapsdam och utöfvade en oinskränkt makt på denna förtjusande vistelseort. Afskedet var för öfrigt helt kort; inga tårar runno, eller om verkligen några skulle flutit, så voro de snart aftorkade. Fången hade fått en liten vacker plånbok, för hvars innehåll hon kunde köpa många linneösdukar att torka sina vackra ögon med.

Grefven ankom således till Petersburg och skyndade sig att betyga monarken sin vördnad. Denne, som kände grefvens försärlek för långa resor, måste skratta åt hans ifver att så hastigt frambära sina lyckönskningar

Därefter såg grefven sig om i sitt eget hus och blef helt förvånad öfver hvad han såg vid sin husliga härd.

Wassilissa, som alls icke längre liknade den lilla flicka han lämnat förra året, fann han förtjusande. Då han var okunnig om hvad hon hade lidit under hans frånvaro, så föresatte han sig att tala med sin hustru, för att bland sina yngre kamrater välja en man till niecen, en behaglig kamrat, hos hvilken han till efter annan kunde invitera sig till middag, för att på detta sätt kunna undgå de ceremonier, på hvilka hans gemål höll så strängt.

Till hans stora förvåning fann det första ord han yttrade i denna sak intet välvilligt mottagande hos grefvinnan.

— Käre grefve, sade hon, — det hör till mina affärer; denna unga flicka står under mitt beskydd, och jag ämnar också i en framtid välja för henne, om ni inte har något däremot.

— Ingenting skall vara mig kärare, min bästa, men två hufvud betyda mer än ett, säger ordspråket.

Grefvinnan såg misstroget på sin man. Enligt hennes åsikt betydde hennes hufvud två eller tre gånger så mycket som hennes mans. Men då hon var för väl uppfostrad för att komma med onyttiga invändningar, så afvaktade hon hans vidare uttalanden.

— Säg mig, kära grefvinna, hvar har ni fått fast på denne — hvad är det nu han heter, jag har glömt namnet — denne ämbetsman, som ni ville gifta med Wassilissa? Hvarför skulle det just vara en ämbetsman?.... Jag trodde, att en militär.... Jag antar, att det inte var mycket med honom.... eljest hade väl förbindelsen blifvit af.... Då hade ni väl inte skiljt henne från en man, som hon älskade?

Grefven uttryckte sig tämligen förvirradt, men det kom sig däraf, att hans hustrus ögon generade honom. Hon såg på honom, som man betraktar ett märkvärdigt föremål, hvars skadade mekanism man försöker utfundera. Hvad är det han pratar om, en ämbetsman, som Wassilissa skulle ha älskat, om ett giftermål, som skulle kommit till stånd, om Wassilissa hade velat? Grefven var alldeles icke på rätt spår, inte en aning därom hade han. Det sade den där blicken, som hade gifvit hans tal en så förvirrad karaktär.

— Jag ser, kära vän, sade grefvinnan, att ni är mycket ofullkomligt underrättad.

Grefven ansade, att han nu hade ett tal att vänta, och hans trolösa tankar flögo med saknad bort till stränderna af Svarta hafvet, där man hade det så bra ,där ingen gaf moralkakor.... Därpå fattade han sig åter, grep landstrykarne och lade dem ned för sindygdiga äkta hälfts ingalunda små fötter.

— Jag valde, som ni sade, en ämbetsman åt Wassilissa, men hon har icke älskat honom Jag skulle framför allt vara er mycket tacksam, om ni ville undvika att sätta några romantiska kärleksgriller i hufvudet på detta barn, för hvilket jag bär ansvaret inför Gud. Hon har ingen förmögenhet och får därför icke utsättas för faran af ett giftermål af kärlek med en fattig man och ett halft dussin barn.

— Men får hon då inte en hemgift af oss? svarade grefven, som blef mycket altererad öfver utsikten till en fattig ställning i ett hus med stor familj.

— Jo, visst ge vi henne en hemgift, men ni vill väl inte röfva från edra egna barn för en persons skull, som egentligen är oss främmande?

— Jag tänkte, sade grefven, att vi utan att skada våra barn, kunde göra det möjligt för Wassilissa att gifta sig af böjelse, utan att behöfva se på förmögenhet.... Han tänkte därvid på sin egen inkomst af en miljon om året.

Grefvinnan blickade lugnt på sin man och väntade med så tydligt uttryckt resignation på slutet af hans yttrande, att grefven tvärt höll inne.

— Vi ge henne tio tusen rubel och en hygglig utstyrsel, sade grefvinnan.

— Tio tusen rubel!.... Då kan hon ju gifta sig med hvem hon vill! utbrast grefven. Det är vackert af er, kära vän, det är riktigt vackert! För den summan kan hon ju hålla hästar och vagn.... och om mannen också har inkomster....

(Forts.)

Är det billigaste ni kan begagna

ej blott emedan det är de renaste och bästa salt för smörsaltning, utan för att det saltar mera smör per pound än något annat salt ni kan använda.

De stora mäjerierna kunna säga er detta — och visa er prof som bevisa detta.

Hvarje farmare och dairyman — som får godt pris för sitt smör — begagnar Windsor Dairy Salt.

Det är rent — gifver vackert smör — inarbetas fort — och är i längden det billigaste. Försök det för egen del.

NORDISK JUL

SVENSKA GOODTEMPLARNES I WINNIPEG

JUL-PUBLIKATION

Har just nu utkommit i 24-sidigt stort jultidningsformat. Pris pr. ex. 25 cents. Innehållet är gediget, omväxlande och lättläst. Utstyrsel förträffligt med många illustrationer. Rekvirera i tid! Ifyll och klipp ur nedanstående blankett samt sänd den till

ALF. ROSELL,

72 Boyle Street, Winnipeg, Man.

Återförsäljare erhålla stor rabatt!

EXP. AF "NORDISK JUL", WINNIPEG, MAN.

Var god sänd mig ..... ex. af "Nordisk Jul", för hvilkes $..... cents ..... innesluten.

..... den ..... 1912.

Namn .....

Adress .....

Hvarje Eddy tändsticka tänder säkert

Då ni stryker eld på en Eddy Tändsticka tänder den alltid lätt och brinner jämnt med en stadig låga.

Dessa ofelbara tändstickor tillverkas af bästa materialier på tidsenliga maskiner under uppsikt af skickliga arbetare.

Eddy's tändsticksaskar innehålla alltid fullt antal och säljas af alla goda handlare allestädes.

THE E. B. EDDY CO. LIMITED

HULL, CANADA. Fabrikanter af träspann, Byttor, Baljor, etc.

REDWOODS

MINERAL-VATTEN

— OCH —

LÄSKEDRYCKER

ove i fråga om kvalitet ej kunna öfver träffas af andra fabrikat. "GOLDEN KEY" är vårt fabriksmärke.

E. L. DREWRY, BRYGGERI

DEN GAMLA, BERÖMDA LÄKAREANSTALTEN,

N. ROSENBERG CO.,

DR. C. P. FRIESE, MEDICAL SUPT.

BEHANDLAR MED STOR FRAMGÅNG

Privata och nervösa sjukdomar,

förorsakade af ungdoms-dårskaper, onaturliga vanor, med alla deras förfärliga följder, såsom förslappning, förlust af lifskraft, opasslighet för affärslifvet, njur- och blåssjukdomar, svag rygg o. s. v., behandlas snabbt, omsorgsfullt, billigt och i djupaste hemlighet med säkra och pålitliga mediciner.

"LIFVETS HEMLIGHETER"

en af oss utgifven bok på 48 sidor, omhandlande lifvets hemligheter, äktenskapet, många slags sjukdomar, deras följder o. s. v.; den borde läsas af hvarje ung man. Sändes fritt i förseglad omslag till hvar och en som på ett postkort eller i bref insänder sin adress till

N. ROSENBERG CO., 180 No. Derborn St., Chicago, Ill., U. S. A.

RIDEOUT & CO.

Just nu ha vi fått ett stort lager barnvagnar etc. Nyaste modeller och moderata priser.

Kom och se!

RIDEOUT & CO. 401-3 Second Street, Kenora

WALL PLASTER

Det bästa kostar er icke mera än sämre vara eller så kallade substitut.

Fråga er handlare om

"Empire" Brands of Wood Fiber, Cementwalls och Finish Plasters.

Skola vi gifva eder upplysningar om "Empire" Plaster Board — som håller elden tillbaka.

Manitoba Cypsum Co., Limited

Winnipeg, - - - Man

Imperial Bank of Canada

GRUNDFOND.....	Capital Paid up	$6,460,000
TECKNADTKAPITAL.....	Reserve Fund	$6,460,000
INBETALDT KAPITAL.....		$6,425,000
RESERVFOND		$6,425,000

Gällande intresse betalas å depositioner.

SPARKASSEAFDELNINGEN REK OMMENDERAS.

Växlar dragas på alla platser i Sverige, Norge och Danmark och äro betalbara i kronor

Hufvudkontor: Hörnet af Main Street och Bannatyne Avenue

N. G. LESLIE, Manager.

NORTHEND Filial, hörnet af Selkirk och Main Street.